

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y DIBUJAT

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

MARÍA LLUISA GUERRA

Jova, casi bé una nena,
ab son talent singular
ha sapigut ferse un puesto
dintre la legió del art.
Pianista de pura rassa,
busca la gloria tan sols
y pot dirse que comensa
per allí hont acaban molts.

CRÓNICA.

Hem passat Nadal, hem passat cap d' any y hem passat los Reys.

Tot passa en aquest món, hasta la moneda falsa, si un s' espavila.

Los galls de carn s' han emportat los pochos galls metàlichs que hi havia, y ara únicament quedan los que fan las tiples de sarsuela ó 'ls tenors d' ópera.

Los turronayres en plé desembre han fet l' agost y 'ls dentistas han donat gracias als inventors d' aquestas nutritivas y utilissimas festas.

Perque no hi ha que duptarho: sense 'ls tortells de Sant Pau, la crema de Sant Joseph, las monas de Pasqua, los panellets de Tots Sants y 'ls turrons de Nadal, la respectable classe dels dentistas no existiria, á no ser que fos en la imaginació d' algun innovador atrevit y somia truytas.

Las barracas de banys se la campan solzament durant los tres mesos d' estiu; los cerers no més venen blandons per Corpus: los dentistas únicament tenen feyna en los días que segueixen á aquestas festivitats que las nacions civilisadas solemnisan ab un tiberi.

Fora d' aquestos días un dentista es lo mateix que un paraygua quan no plou: un trasto inútil. Y que 'm dispensin la comparació.

La moda francesa d' enviarse tarjetas los uns als altres en lo primer día del any, ha atravessat los Pirineus y s' ha aclimatat perfectament á Espanya, ahont tenim la inconcebible trassa de copiar tot lo supérfluo ó dolent de la nació vehina, sense sapiguer imitarla en lo profitós y trascendental.

A quintars han circulat las cartulinas impresas

y 'l número de sellos de quart de céntim que s' ha gastat, ascendeix á una xifra fabulosa.

¡Pero eran de quart de céntim!

Es á dir que un ciudadá qualsevol, que tingui cartulinas de sobras, pot darse llustre y molestar á quatrecentas personas, més ó menos conegudas, pèl curt interés d' una pesseta...

Casi ja no pot molestarse més, ni desdinerarse menos.

Per supuesto, que las tals tarjetas, baix la sèva apariència cándida y virginal no deixan de tenir lo sèu intríngulis.

Millor dit: á pesar de ser rectángulas, portan qua. ¡Y no poch llarga!

Tots los aspirants á algun empleo, n' envían al ministre ó al futur protector. ¿Qué vol dir, pues, la sèva targeta?

«Li suplico que 's recordi de lo que 'm tè promés»

No hi ha cap nebot que 's descuydi d' enviarne al sèu oncle.

Luego la qua de la targeta d' un nebot, es aquesta:

«Quan fassi testament no s' olvidi de mí.»

Algun lector dirá:

—¿Y si l' oncle es pobre?—

Home, llavors ja no se li envía targeta.

¡Pues no faltaria més!

Altrament, ja veuen com los fabricants de calendaris tenían rahò. Entrar al any 87 y presentarse un fret més que soportable ha sigut tot hù.

Las mans embotornadas y las caras de color de pebrot están á l' ordre del día. En quan á nassos n' hi ha de tots los matissos. Desde 'l carmí imperial hasta 'l blau de Prussia, trobaran *proas* humanas per tots los gustos y de totas las épocas.

Hi ha nassos que semblan de la edat de ferro; altres de la edat de barro y altres de la edat de la ignocencia; es á dir de color de rosa.

Aquesta capritxosa varietat es, en mon concepte, un dels més grans atractius de la estació; porque es lo que diuen los simpátichs y artistas italians:

«Per troppo variar natura e bella.»

A pesar de tot, los sastres no n' están gayre contents.

—Sembla mentida—'m deya l' altre dia un del gremi—ja véu vosté 'ls frets que se 'ns han declarat: pues *sin embargo* no 's fa casi res.

—Perque deuen vendre lo que tenen fet.

—No senyor: passen días enters sense que entri un ánima al establiment.

—Ja es ben raro. ¿Cóm s' explica aixó?

—¿Cóm? Que no hi ha diners ni feyna.

—¿Vol dir?

—¡Vaya! Quan la gent treballa, ningú s' escatima res; pero ¿ara? Per la feyna que tenen que fer, prefereixen no moures del llit. Allí están calents y no necessitan capas ni sobretodos.—

Y 'm va explicar que un dependent sèu, que está en vaga com molts altres, no s' ha mogut del llit desde la vigilia de Nadal.

—¿Per aixó del fret?

—Sí, per aixó: y ademès porque tè una pulmonía.

En mitj d' aquestos frets y per probar que son de bona teya, 'ls Reys han fet la sèva entrada triunfal, provehuts de...

No cal dirho: cada lector pot saberho recordant lo que s' ha trobat á la sabateta.

Un rutinari:—Jo hi trobat turrans y neulas.

Un peresós:—Jo un despertador.

Una nena:—Jo una nina —

Pues jo, estimats lectors, no hi trobat res; ni las sabatas que havia posat al balcó que per cert estaban encara en bon estat.

Pèls uns, los Reys son unas sombras que portan regalos y obsequis: per mí son uns fantasmas que roban sabatas.

A. MARCH.

BELLAS ARTS

QUARTA EXPOSICIÓ PARÉS.

III.

Enrístrem altra vegada la ploma y torném á fer de papu.

Nos trobém en una platja inhospitalaria y malagradosa: sobre la platja 'l costellám d' una barca que li han fet los comptes y sobre la barca un cel... ¡Mare de Dèu quín cel! fa posar pell de gallina. Estém donchs davant de la marina de 'n Baixeras, titolada *Restos d' un naufragi*. La impressió que produheix aquesta obra es desapacible á la primera impressió, avassalladora luego; la terra está magistralment pintada, 'l cel es just, la nuvolada sembla com que 's destríhi en retirada, avergonyida de la malifeta que ha portat á cap. En suma: una tela digna del autor de tantas que tots havém aplaudit.

Fan també rotllo, del mateix Baixeras, un cap de pescador y en particular un cap de xicot en sombra y no obstant plé de llum, bèn modelat y d' una impressió simpática. Lo paisatge de la Cerdanya francesa es plé de poesia.

Passém á n' en Llimona, un altre de la darrera fornada, al qui aplaudím de cor y no pas per lo que ha fet, sinó per lo que farà. Y no s' ofenga en Llimona de la nostra sinceritat: no ha bèn trobat encare lo que busca; pero ho busca bè, segueix son camí sense separarse'n y no trigarà á trobarho. Precisament perque busca, apareix en las sèvas obras una certa duresa que desitxariam no trobarhi pero que, no duptém desapareixerá per ella mateixa. En son quadro *¿Son servits?* es hont resalta més la duresa de que acabo de parlar; pero al través d' aquesta duresa 's traslluheix un estudi, una conciencia, un análisis del natural qu' es lo que 'ns mostra clarament hont vol anar en Llimona y hont, ho repeteixo, arribará aviat. Aixís ho demostra lo capet del *moro cantant* fet ab desenvoltura y en particular—y aquesta es la poma que m' he guardat per la set—l' estudi de *Nen*. ¿No li deya jo que ho trobaria lo que busca? Vegi si ho ha trobat, que, si no es mortificarlo, li diré que aqueix cap de criatura es per mí una de las millors telas de la Exposició.

Y d' aquí un' altra, Sr. Llimona, que ab vosté hi tindrem molt que mirar y que admirar.

En Russinyol. ¡Si sembla que aquesta jovenalla surt de sota terra!

Vetaquí un altre que m' agrada perque també va alí bulto; mirin lo *Retrato* y se 'n convencerán. Es un quadro que sembla que s' hagi fet tot sol: bon xicot, bona caixa, bona alfombra; s' armonisa tot tant bè, que ab tot y la importancia que tenen los detalls, lluny de ofuscar la figura, la fan ressaltar, com un vestit bèn fet fa ressurtir una persona bèn feta. Aquesta obra, sinó que tè la simplicitat del jove, semblaría l' obra d' un mestre. Segueixi per aquest camí y no tinga por de pèrdres. *La de casa*, ab tot y ser un quadro potser més treballat, resulta més ignocent, aixís y tot pertany á la mateixa escola, y si la figura tingués poca ó molta expressió—que realment no 'n tè cap—guanyaria molt. La criatureta de *la de casa* es ben dibuixada y mereix un aplauso apart. També 'l mereix en un altre terrenó 'l conciensut estudi *Novembre*, y miri, potser vosté no ho sab, pero si aquell passeig estés animat per algun actor digne de la decoració, hauria exposat un d' aquells

quadros que son una fita en la vida d' un artista. Pero ja 'l farà un altre dia que condicions tè per ferho.

Y es hora de que parlém del Urgell. No ha exposat potser res nou; pero ha exposat molt bó. Aquella posta de sol titulada *Ocaso*, es un de tants crepúsculs del Urgell, que cautivan, que fán sentir, qu' escampan una alenada de poesia; y es tal vegada un dels millors que han brotat de son pinzell. Notable es també 'l celatje del quadro titolat *Otoño* y aquella *platja*, tan extensa, tant quieta sota aquell cel mitja-figa mitj rahím, es una marina de punta. Ja sab l' Urgell que som dels més antichs de sos admiradors, que li reconeixém lo sèu per ben sèu y que no necessita un elogi més després de tants com n' hi ha tributat la critica espanyola en massa.

Epilogo 's titula un quadret d' en Barrau, que 'ns haguera sigut més ben recomenat presentantse més modestament ab lo títol d' *estudi*. Es en realitat un estudi, rich de color, simpátich, veritat en certs indrets, no massa sólit de dibuix y acompanyat de detalls que desgraciadament hi son per casualitat. Aquell piano ab las velas fumejant, aquella finestra per hont se veu clarejar l' alba no tenen la malicia que l' autor voldria que tinguessin, perquè la figura comensa per no ser l' assumpto de la cosa. Repetim que sembla un estudi de dona nua que ha volgut lo senyor Barrau transformar en *quadro d' assumpto*, agrupantli al entorn detalls d' una manera pueril. Aixó no priva que un per un, justament aquestos detalls están primorosament pintats y que en tot lo quadro ressalta molt, pero moltíssim, una finesa de color, una distinció y una elegancia de pinzellada que desitjariam trobar en moltes de las obras que 'l rodejan. Aquestas qualitats y aquestos defectes fan que 'l públich, sense donarse'n ben compte, aculli ab certa reserva 'l quadro de 'n Barrau. Si un consell li hem de donar es que pensi més las obras que vá á executar á fi de treballar sobre una base més segura, perquè las qualitats de pintor y de colorista que posseheix s' ho mereixen.

En la *cuadra* es un pastel del mateix autor, per mal nom *pastel*, perquè revela un pintor de molta potencia.

Y ara ho sento pèls que quedan, pero 'l paper se 'm acaba y en Lopez no vol donarme ni una quartilla més, ab aixó dispensin si termino á corre-cuyta.

En Meifren nos ha fet passar un bon rato ab sos paisatjes y marinas que indican en son autor un progrés molt sensible, pèl qual lo felicitem de veras. Lo paisatge 117 y la marina 118—per exemple—confirmen plenament lo dit. Tots los assumtos de 'n Meifren son triats, interessants y la elegancia ab que están pintats y 'l color ja diluít ja espléndit ab que 'ls vesteix, posan á son autor entre 'ls primers de nostres paisatjistas.

En Marqués nos ha agradat molt com á dibuixant; com á pintor... tè tres vistas de Suissa que no 'ns convencen. Hàbilment pintadas, simpáticas de tema, bonicas de color; pero nó es culpa meva si no m' han recordat lo que pretenen recordar. Miri que li diu qui coneix la Suissa millor que la plassa de Sant Jaume; la Suissa de vosté 'm recorda més Granada que no pas aquella Helvecia que tot sent al istiu molt fresca y riallera, no deixa de ser ella mateixa. Nó en vá es vosté espanyol.

En Modest Teixidor tè exposada una tela de grans dimensions d' hont s' adelantan un vellet apoyat en una noya. *sin hogar*, que tè detalls estudiats ab conciencia. Aquest quadro nos agradaria més si fos pintat per un anglés.

Un quadro que no podém passar per alt es l' *idili* dels senyors Vayreda (M.) y Galwey. Es una nota original en l' Exposició Parés y manifesta la tendencia de dos autors dret á certa escola extranjera que som los primers en admirar; pero que no li perdoném del tot lo que per ser senzilla, per ser franca, per ser realista tinga de ser extranya á primera vista y hasta si m' ho fa dir antipática. De totas maneres lo quadro que acabém de citar tè detalls ben dignes dels mestres de aquella escola á que he aludit.

Y are sí que m' es forsós despedirme de la Exposició Parés, pero no ho faré sense enviar un saludo á altres artistas que valen y dels quals ab prou sentiment meu no puch ocupar-me com voldria; recordo entre ells los

noms de Cusí, Cusachs, Lorenzale, Larraga, Inglada, Mérida y ¡qué se jo! altres y altres.

Se 'm olvidava dir que hi ha en la Exposició una vintena de quadros extrangers, francesos, italians, belgas, pero entre que lo reduhit d' aqueix número no arriba á donarlos representació suficient per destacar-se y mostrar escolas extrangeras, y entre que ni prou paper he tingut per parlar degudament dels nostres artistas, he preferit no dirne res. si bè de passada 'm complasch en recordar los noms de Cauchoix, Copen, Oyens, Gilbert, Seeldrayers, Tófano.

La secció d' escultura, per Barcelona qu' es la patria dels escultors, es casi nula. Fora la *nit* de l' Agapito Vallmitjana, l' *accident* d' en Benlliure y 'l grupo d' en Tasso, tentativa que no li aconsellém repetir, lo demés es d' escassíssima importancia. Pero ja sabém que 'ls nostres escultors se lluhirán lo dia que vulgan.

En resúmen: la corrida, dich la Exposició, recomanable per la sèva igualtat. Apenas hi ha res que xqui. No hi ha res assombrós pero no hi ha apenas res que desdiga; se visita ab agrado y 's torna á visitar sense que decayga la bona impressió del primer dia. Es una exposició que honra á n' en Parés que la ha organizada y que respón als medis d' una capital de provincia; ho proba las obras venudas que no son pocas. Si jo fos rich algunas me 'n quedaria.

APELES MESTRES.

Massini ab la coneguda pessa *A suon di baci* cantada de una manera qu' enamora, pot dirse que ha omplert la secció lirica de la present semana. Prescindeixo del estrenó de *Frá Diávolo*, de qual obra parlaré la senmana entrant.

Al *Principal* s' ha estrenat una comedieta en un acte molt agradable y entretinguda, titulada *¡Pobres hombres!* Lo títol sol ho indica tot: se tracta de las pobras víctimas del *sexo débil* qu' en certs moments son ben bè de planye. En la execució s' hi distingeix la Sra. Alverá; y 'l senyor Mansó (que no es tant *mansó* como lo sèu apellido indica) hi alcanza merescuts aplausos.

Passém per alt la gatada *Catalans á Orient* estrenada á *Romea* á tall de ignocentada y repetida dos ó tres vegadas més, no sè per quín motiu, ja que 'ls ignocents no duran més que un dia y fixemnos un xiquet en la nova obra del Sr. Baró titulada: *L' olla de grills*.

He dit nova y he dit mal. *L' olla de grills*, salvo algunas modificacions, va estrenarse fa dotze ó catorze anys en lo mateix teatro ab lo títol, que per cert li esqueya molt millor, de *La casa sens govern*. Consigno aquest fet sense censurar á ningú. Tot autor tè dret de fer milloras y reformas en las sèvas produccions. Y després, ab dotze ó catorze anys se cambia si no tot una gran part de públich que accepta per nou lo qu' es nou per ell.

No tinch á la má l' exemplar de la comedia tal com estava; pero 'm sembla que ha guanyat algún tant, especialment en l' últim acte.

No es una producció que interessi, ni que sorprenga per la originalitat de son pensament; pero es just consignar qu' entreté y tot sovint fá riure.

Lo Sr. Baró dona una proba més del sèu modo especial d' escriure pèl teatro, lo plan está molt descuidat, hi jugan dos ó tres accions á la vegada y tot sovint s' entrabancan; los versos no son armoniosos, hi ha moltes repeticions y á pesar de

¡REYS!

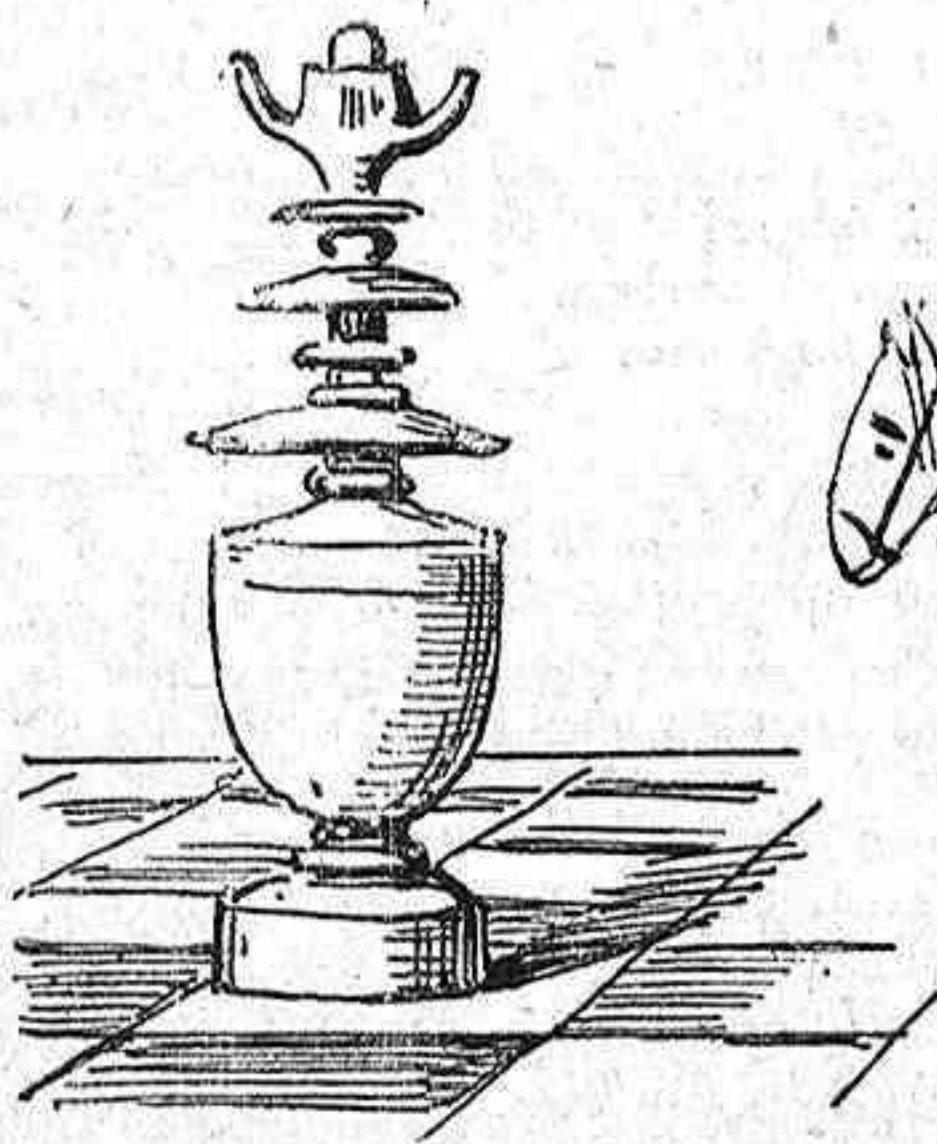
Lo rey de la creació.

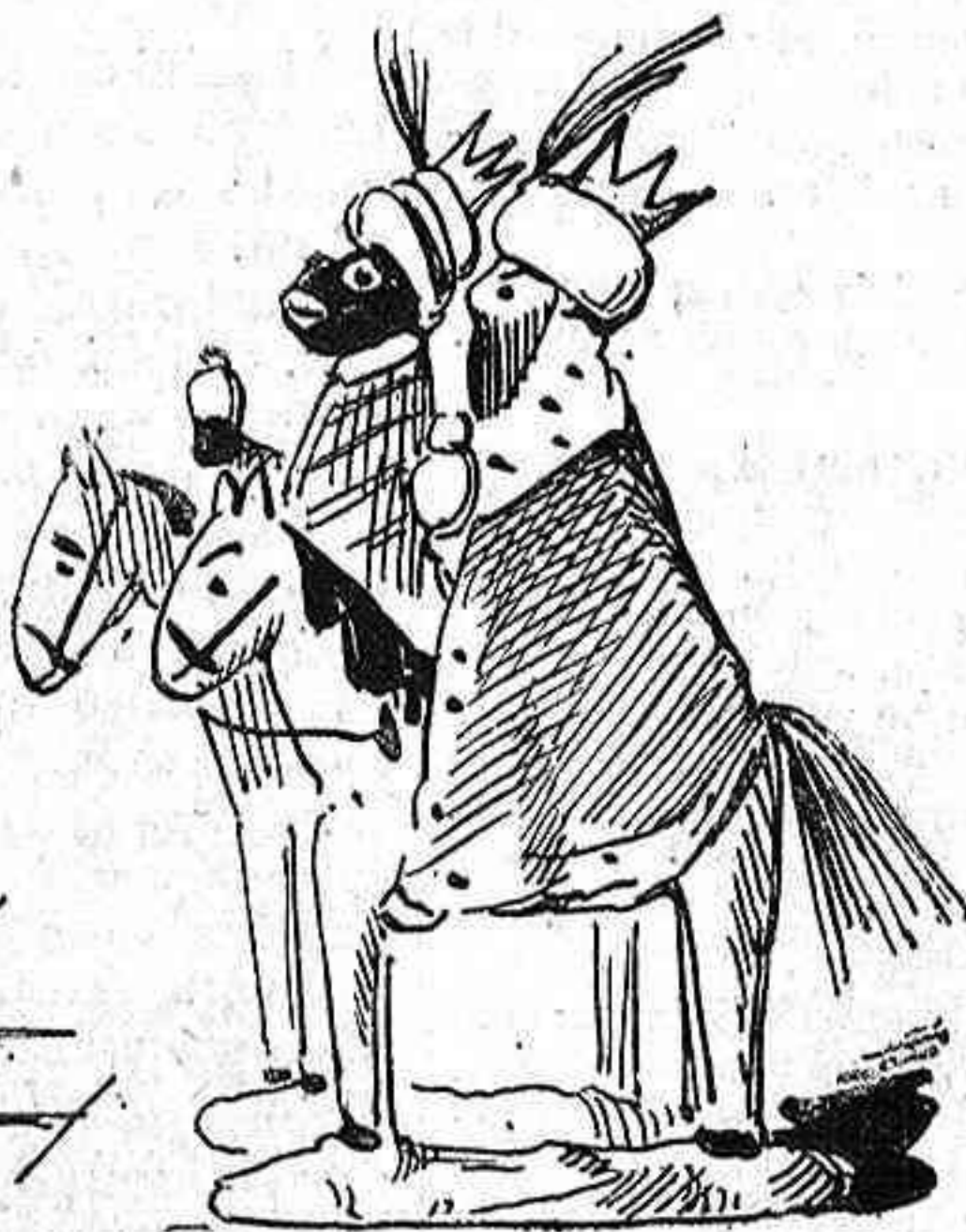
Lo rey dels animals.

Lo rey dels garitos.

Lo rey del ajedrez.

Los reys més inofensius.

Un que tè un rey al cos.

Lo reyet de casa nostra.

¡Lo rey del món!

tot, ara un rasgo felís, ara un xiste oportú reconcilian al espectador ab l' autor de l' obra. Bon exemple es d' aixó 'l final del acte segon: sense la inesperada sortida del Sr. Sech, hauria caygut sense remey: la sortida de aquest personatge reanima al públich y 'l cansanci 's converteix ab grans aplausos.

Lo Sr. Baró vá ser cridat á l' escena al final dels actes y naturalment no s' hi presentá. Altra feyna tè á Madrit, en lo teatro ahont s' executa continuament la gran comedia de la política espanyola.

∴ La única novetat dels teatros del Passeig de Gracia ha sigut l' estreno al *Español* de l' obra d' espectacle *Miguel Strogoff*, basada en una popular novela de Julio Verne. Es una producció plena de peripecias y que 's presta admirablement per l' espectacle. A l' empresa d' aquell teatro, dats los preus que regeixen, no se li pot demanar més. La decoració que representa un camp de batalla y la del final que figura l' incendi de una ciutat produheixen un gran efecte. En la execució s' hi distingeixen las dos germanas Clemente, y 'l Sr. Riutort qu' es, per cert, un excelent actor. Los Srs. Beltran, Rodó y Valero molt acertats; y en quant als demés fan lo que poden.

∴ M' han fet observar que res havia dit encare de la pessa en un acte y en vers *Bona jugada*, original dels Srs. Vidal Valenciano y Roca y Roca, que 's representa en lo *Teatro de Catalunya*. Sobre 'l mérit que l' obra puga tenir no m' es permés dirne ni una paraula, ara sobre l' éxit que obté cada dia que 's posa en escena, basta consignar qu' es excelent, com ho es també l' execució confiada á la Srta. Sala, á la Sra. Ferrer y al Sr. Borrás.

N. N. N.

A UNA DONA.

Perjura m' has estat, per ré 't disculpis
puig mos ulls no menteixen, es vritat;
ta perfidia jo he vist y encare ploran
ab llágrimas d' amor espurnejant.
¿Has vist falsía en mí?... Fidel jo sempre
t' he estat com miserable y vil esclau.
¡Hont son y qué s' han fet, de las vespradas
qu' embadalits passavam per gosar
y bebia en tos ulls y 'm saciava
d' amor en tas miradas foguejants!
Encare la cremor senten mos llabis
que 'ls ardorosos tès van impregnar;
y encar' trobo ta negra cabellera
junta ab lo mèu cabell esbarriat;
encare mon cor ou com bategava
d' amor lo tèn y 'l sent tricfaquejar;
y sens amor me deixas are l' ánima;
m' oblidas y no vols estim' donar'm.....?
Donchs bè; tórnem la clau de la escaleta
y desembrassa 'l pis: estém en paus,
demá de bon mati l' amo dels mobles
vindrà á cobrá 'l lloguer y 'l pots pagar.

RAMÓN COLL GORINA.

Fa alguns días una comissió del comers y de la industria de Madrit va celebrar una entrevista ab lo govern, al objecte de demanarli 'l seu apoyo

per la celebració en aquella vila de una Exposició Universal, durant la primavera de 1888.

Los madrilenyos son aixís.

Han vist que á Barcelona se 'n celebrava una y ells volen tenirne un' altra, que no han de ser menos los madrilenyos que 'ls barcelonins.

Y ja tenim la *Nueva de la Merced*.

Ara 'm quedo á la finestra esperant á veure que farà 'l govern.

Perque lo qu' es per la exposició de Barcelona no ha tingut ni un céntim disponible.

Sens dupte se 'ls guarda per otorgarlos á la Exposició de Madrit.

Apesar de que, mentres governi qui governa, Madrit es una *exposició* permanent.

Al menos los espanyols, sense distinció de classes ni categorías, s' *exposan* á quedarse sense un quarto.

Lo senyoret Tort y Martorell ha deixat de formar part de la redacció del *Monitor*.

¡Pobre periódich, tant jove y tant desventurat!
Acaba de perdre una part del seu títol.

Sense Tort se queda *Moni* á secas.

Va véures l' altre dia la causa entaulada contra *La Tramontana*, culpable de haver commemorat l' aniversari de l' explosió de las calderas de la fàbrica dels Srs. Morell y Murillo.

Lo fiscal havia calificat lo fet de injurias á la Audiencia y al arcalde D. Francisco de Paula.

Tractavam de assistir al acte; pero un agutzil de l' Audiencia 'ns va ventar la porta pèls nassos.

Fins ara las portas de la sala ahont se celebran las vistas únicament se tancavan tractantse del Rey y de cosas deshonestas.

Ara 's tancan fins quan se tracta de D. Francisco.

No tenim res que dirhi. Davant de la justicia incliném lo front ab respecte y acluquém los ulls.

Pero al menos que del nou procediment no 'n digan judici oral y públich, sino judici oral y secret y que de las vistas no 'n digan vistas, sino cegas.

Un telégrama xocant:

«En Almería s' ha sentit un terremoto sense *consequèncias desagradables*.»

De manera que no sent *desagradables* han de ser *agradables* las citadas *consequèncias*.

¡Cá, si 'ns hém tornat de una manera, que quan hi haja un terremoto l' acompanyarém ab palmas, com si la terra ballés un *zapateado*!

Los mossos d' Esquadra de Monistrol van detenir á dos joves manresans en l' acte de baixar del tren.

Dels dos joves, l' un tè 17 anys y l' altre 15 y tots dos havian fugit de la casa paterna.

Un d' ells havia concebut l' idea de ferse frare caputxi.

¡Pobre infelís!

Ab los frets de aquets días deuen haverli surtit panallons á las orelles que suspiri per la caputxa.

A la Plassa Real s' ha obert un establiment de nou género.

S' hi pot menjar y beure; pero sobre 'l taulell

y á peu dret. Aixís se menja y 's heu millor y més barato.

Allá no pot succehir lo que va passar un dia en cert café:

Lo mosso: —¿Qué vol pendre vosté?

Lo concurrent: — Pendrè *assiento*.

Del nou establiment se 'n diu un Bar, y es una imitació dels que ab lo mateix títol existeixen en diferents punts del extranger.

Veurém si fá farrolla.

De tots modos reuneix una circumstancia molt favorable.

Lo local que ocupa 'l Bar l' ocupava avants la *Farmacia del Globo*.

Y 'm sembla que 'l públich dirá:

—Més val aquí que á ca'l apotecari.

PUBLICACIONES —Ab lo títol de *La gent de montanya* s' ha publicat á Manresa una colecció de novelas de costums catalanas degudas á la ploma de Vicents de Febrer. N' hi llegit fragments y trobo que 'l llibre 's recomana pèl sèu istil. Se ven á dos pessetas en la llibreria de Lopez.

Tothom sab que Dámas Calvet es un poeta dels que més honran lo modern renaixement literari de Catalunya. Tothom sab també que 'l senyor Calvet venia consagrando los anys més hermosos de la seva existencia á escriure un poema épich de gran extensió, titolat: *La conquista de Mallorca*.

Donchs bè, 'l poema tant desitjat ha comensat á publicarse. Hem vist lo primer quadern, esmeradament imprés y per ell hem comprés que la literatura catalana té un nou motiu d'enhonra. Tal vegada un altre dia 'ns ocuparém ab més extensió del treball del eminent poeta.

¡Quin fret!

No podia comensar l' any de una manera més trista.

Al sortir de la closca ha vist com ván las cosas del món, y, naturalment s' ha quedat *fret*.

Y mentrestant ara es quan á Barcelona regan. Tota l' aygua que hauria de gastarse á l' istiu, la gasta ara 'l célebre D. Francisco.

Aixís es, que cada dematí l' entarugat de la Rambla queda convertit en una especie de *Skating Rink*.

¡Que vingan los extrangers á admirarnos y á rómprer una cama!

D. Francisco ha comprés que no n' hi havia prou ab que tinguessim una Rambla com no la té cap més ciutat d' Europa

Ha volgut que tinguessim una Rambla *frappé*.

Un anunci de la *Fé*:

«FOTOGRAFÍAS de D. Carlos, D.ª Margarida, don Jaume y de sas augustas germanas, en grupo y altrás combinacions de una á quatre pessetas.»

¿Combinacions de una á quatre pessetas?

¡Vaya unas cosas no combinan aquets dimontris de carlistas!

Conseqüencias de la rifa:

Un que l' ha treta ha caygut malalt de alegría, un' altre també s' ha tornat mitj boig.

Figúrinse si als que la treuhen los li passa aixó ¿qué no 'ns ha de passar á rosaltres que no la trayém?

S' entussiasma *El Correo catalán* ab la projectada fatxada de la Catedral y dona una llista dels sants que tenen dret á figurarhi.

Tots los sants que son fills ó han residit ó han mort á Barcelona, que suman una bona colla.

Y á pesar de tot se 'n descuida dos: en Sanpere y Miquel y en Sanpau Beranguer.

En cambi hi posa al Pontífice Ximplici. Aquest déu ser lo patrò dels neos.

S' ha casat un tal Enrich Gras ab una tal Elvira Guerra.

L' endemá de la boda alguns amichs passan á visitarlos.

—¿Qué tal? ¿Cóm han passat la nit? pregunta un dels visitants.

Y l' Elvira Guerra respón:

—Per mí ha anat molt *gras*.

Y l' Enrich Gras contesta:

—Donchs per mí, si aixó es *Guerra* ni may que hi haja pau.

EPIGRAMAS.

A casa de la germana
vaig anarhi ab molta gana,
perque tú 'm vas invitar;
pero sa sogra jinhumana!
no va deixarme menjar.

PERICO MATALASSÉ.

Després de una temporada
qu' he fet l' amor á l' Estrella
sent hèn correspost per ella
he sabut qu' era casada.

M' enganyava; concedit.
Pero diguin la vritat
¿quí es que 'n surt més enganyat,
un servidor ó 'l marit?

S. UST.

—Demá 'm caso.

—¿Sí? ¿Y ab quí?

—Ab una dona.

—¿Vols dí?

—Sí, y ab una qu' es femella,
y, vés noy, jo 'm caso ab ella
y ella en cambi 's casa ab mí.

S. DEL POBLE SECH.

Diu tot sovint en Pasqual
que si algun cop se casés,
no fora per l' interés
que fora pèl capital.

J. CONTE LACOSTE.

Conversa entre pollos del día:

—Cóm t' agrada aná' al teatro?

—A mí de livita.

—¿Y á tu Lluiset?

—A mí de jaqué.

—¿Y á tú Enrich?

—Ah! A mí de gorra.

En una estació de ferro-carril, un pajés acompanyat de la seva dona, pregunta al encarregat del despaig:

—Un bitllet de tercera per aquesta.

- Per ahont?
- Per Barcelona. ¿Quant es?
- Trenta rals
- Ara un per mí. ¿Quant val?
- Trenta rals també.
- Ca... no pot ser. ¿Qué no véu que la mèva dona al menos ne fá dos... Ja veurá que 'ns pesin ab la báscula.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—A-na-gra-ma.
2. ID. 2.ª—Si-la-ba.
3. MUDANSA-CONVERSA.—Cada—Cara—Casa—Mató.
4. ROMBO.—

Z
P O T
P O R R O
Z O R R I L L A
T R I P A
O L L A
A
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH —Alfredo.
6. GEROGLÍFICH.—Per capsas un capser.

XARADAS.

I.
Es consonant la primera;
mes la segona es vocal;
tersa es nota musical,
lletra grega la darrera.
y 'l Total d home es un nom
com ho es Tres-quart-hu-segon.
R. ESPINAT.

II.
Aliment es la primera,
la segona musical,
una vocal la tercera,
y veurás sens gayre espera
qu' es un carrer lo Total.
T. DE CONVENT.

MUDANSA.
De total posat ab a
ne tenim: no 's pot duptá.
De total escrit ab e
tot lo Priorat n' está plé.
De total posat ab o
no 'n vull. me fan molta pò.
Que al total escrit ab u
hi fan ví, n' estich segu.
ARIVOR J. Y M.

SINONIMIA.
Diu sempre lo mèu nebot
parlant del Sr. Marsal:
—En tot tot, tot lo que tot
á dintre de son total.
C. DE BARRIL.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Se-

gona: objecte de cusir.—Tercera: en los arbres —Quarta: día de la senmana.—Quinta: astre.—Sexta: nom de dona.—Séptima: lletra.

UN VILAFRANQUÍ.
TRENCA-CLOSCAS.
FARÉ L' ALCOVA.

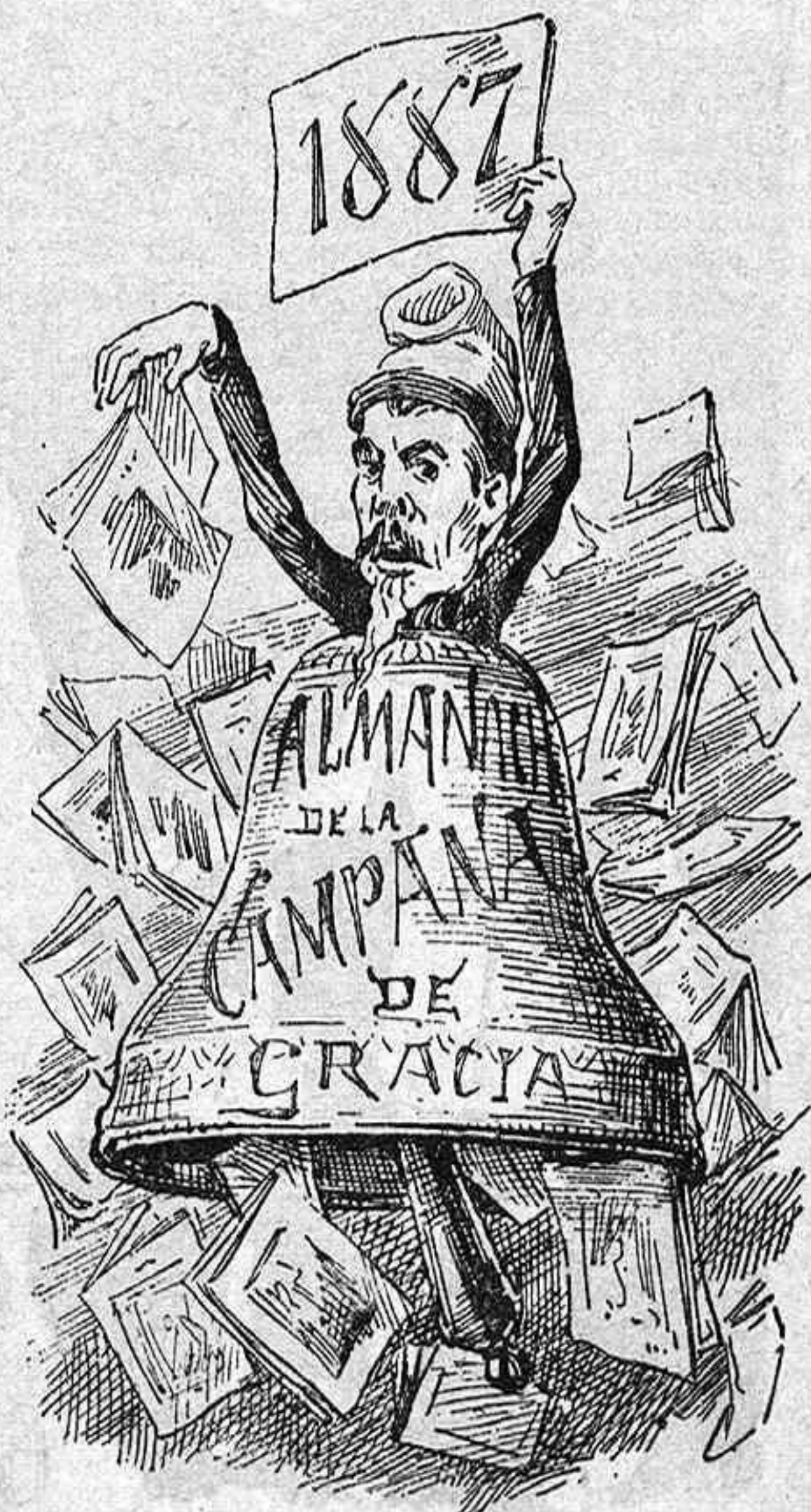
Formar ab aquestas lletres lo nom de un actor dramátich.

LLANTERNA MÁGICA.
LOGOGRIFO NUMÉRICH.
1 2 3 4 5 6 7.—Ne duhen los caballs.
1 6 7 4 3 4.—Un calsat.
3 7 4 5 4.—Nom de dona.
7 2 5 4.—Un instrument.
3 4 1.—Part del cos.
7 4.—Nota musical.
2.—Vocal.

UN SARRALENCH.
GEROGLÍFICH.
100
PO
T S C
1887
A

A. PALLEJÁ.

TERCERA EDICIÓ.

Preu DOS ralets.

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla de Mitj, 20, principals llibrerias, Kioscos y Corresponsals de LA ESQUELLA y La Campana.

BARCELONA:
Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡SIS GRAUS SOTA ZERO!

¡Ay! ¡Ditxosas las personas
que ab aquest fret tan etern
ara 's moren de repente
y se 'n van cap al infern!